

Валери Иванов

Поличба

Денят е миг. Нощта – безкрайна.
И нейде ще се съчетаят – без стон, без звук –
и в пълна тайна, без нашата да разберат дори.
Че нежното ми зрение си ти.

Като молитвен дъжд ме осени,
тъгата ми – до дъно пресуши.
Направи ме – обичан и щастлив!
Навярно Бог ще ти прости...

Напук на всички вчерашни табути –
една любов – разголена до свян,
поличбено красива, необута –
пътува към небесния таян...

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11094>]